

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμων υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικού δραχ 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομὰι άρχονται τήν 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προληρωταί δι' εν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
 Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τω Έξωτ. φρ. χρ. 0. 15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Αθήναις
 Οδός Εύριπίδου, αριθ. 38, παρά τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ 11*

Έν Αθήναις, 14 Αβγούστου 1904

Έτος 26* — Αριθ. 35

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΕ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΑΓΙΑ ΔΟΥΚΙΑ

Αυτό ήτο ἀληθέστατον ὁ Τωνής Ρενώ τὸ εἶχεν ἀντιληθθῆ, ἐνῶ ἔπαιζε μετὸ νεκρὸν ἐρπίτον. Μάλιστα τὸ φεῖδι ἐκεῖνο ήτο κωνηγετικὸν τρόκιον τυλιγμένον εἰς τὰ κλαδιά τοῦ δένδρου, ἐμπρὸς στήν καλύβα!... Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ ἀτρόμητος κ. Πάττερων εἶχε σκοτώσῃ ἓνα φεῖδι πρὸ πολλοῦ νεκρὸν!

Ἐσυμφώνησαν ὁμως νὰ κάμουν τάχα ὅτι τὸ δίδουν εἰς κάποιον ταρχειυτήν, εἰς τὴν Ἁγίαν Δουκίαν, διὰ νὰ μὴν κακοκαρδίσουσιν τὸν ἐξαιρετὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον νὰ! νὰ τον ἀρίστου μετ' ἄλο τὸ καμῆρι τοῦ θριάμβου του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, κατὰ τὴν χαρραυγὴν, ὁ «Γοργός» ἐσώκωσε τὴν ἀγκυραν, καὶ τὸ πρῶν οἱ ἐπιβάται δὲν ἔδλεπαν πλέον τὰ ὑψώματα τῆς νήσου.

Ἐλέχθη διὰ τὴν Μαρτινίκαν ὅτι εἶνε ἡ ἀνήσος τῶν ἐπανερχομένων, ἀφοῦ ὅποιοι πατήσῃ ἐκεῖ ποθεῖ νὰ ἐπανεέλθῃ, — καὶ ἴσως — ἴσως μερικὸι ἀπο τοὺς μαθητὰς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς νὰ ἐσχεδιάζαν ἤδη πότε νὰ ἐπανεέλθουν, χωρὶς νὰ ὀπαστεύωνται τὴν φοβεραν περιπέτειαν, ἡ ἐποικί τους ἀνέμενεν ὅλους!

Τὸ ταξεῖδι ἀπὸ τὴν Μαρτινίκαν ἕως τὴν Ἁγίαν Δουκίαν ἐγένε μετὸσση ἀκρίθειαν ὄσσην καὶ τοχύτητα. Ὁ ἀνεμος ἐφυτοῦτε ἀρκετὰ δυνατὸς ἀπὸ τὰ βορειανατολιὰ, καὶ ὁ «Γοργός», μετ' ἄλα τὰ πανιά του ἀνοικτὰ, ἔκαμεν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ὄγδόντα μίλιτ, τὰ ὅποια χωρίζουν τὴν Ἁγίον Πέτρον ἀπὸ τὸν λιμένα Καστρί, τὸν κυριώτερον τῆς ἀγγλικῆς νήσου, χωρὶς ν' ἀναγκασθῆ νὰ μεταβάλῃ τοὺς πρόποδας.

Κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς

πρωῖας, αἱ ὑψηλότεραι κορυφαί τῆς Μαρτινίκας ἐφαίνοντο ἀκρίθ. Καὶ ὁ Τωνής Ρενώ ἀπεχαιρέτισε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ περίφημον Μαθημῖνον ὄρος.

Ὁ λιμὴν Καστρί παρουσιάζει εἰς τὴν εἰσπλέοντα ὠραίαν θέαν μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν ἀκτῶν του. Εἶνε ἐν εἶδος εὐρυτάτου ἀμφιθεάτρου, εἰς τὸ ὅποιον ἔχει εἰσβάλλῃ ἡ θάλασσα. Καὶ τὰ μεγαλειότερα τῶν σκαφῶν εὐρίσκουσιν ἐκεῖ ἀτραπέστατον ἀγκυροβόλιον. Ἡ πόλις, ἀμφιθεατρικῶς κτ σιμένη, ἐκτείνει κλιμακωτῶς τὸς κομψὰς οἰκοδομὰς τῆς ἕως τὰς

πέριξ κορυφὰς. Βλέπει, ὡς αἱ πλείσται τῶν πόλεων τῆς Ἀντιλίας, πρὸς δυσμάς, προστατευομένη οὕτω ἀπὸ τοὺς πελαγίους ἀνέμους καὶ ἀπὸ τὰς σφοδρῶταρ ἀτμοσφαιρικὰς διαταραχαίς.

Δὲν θ' ἀπορήσετε, ὅταν μάθετε ὅτι ὁ Ρογήρος Χινσδαῖλ ἐθεώρει τὴν νησον του ἀνωτέρην ἀπὸ ἄλλας τὰς ἄλλας νήσους τοῦ συμπλέγματος. Ὅστε ἡ Μαρτινίκα, ὅσση ἡ Γουαδελούπα τῶ ἐφαίνοντο ἄξιαι νὰ συγκριθοῦν μετ' αὐτήν. Ὁ νεαρὸς ἐκείνος Ἄγγλος, ὄλος γεμάτος ἀπὸ τὴν βρετανικὴν ἀλαζονείαν καὶ ἀκριτὰ ἀκατάδεκτος πάντοτε, ἐκαμάρωνεν ὅσάκις τῶ εἶδετο ἀφορμὴ διὰ τὴν ἐθνότητά του. Ἄλλως τε, ἀκολουθῶν τὸ παραδειγμα τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιῶν καὶ τοῦ Τωνή Ρενώ, ὑπέκρινε δὲ καὶ εἰς τὴν φυσικὴν του διάθεσιν, ἐλογάριαζε νὰ περιποιηθῆ ἡγεμονικώτατα τοὺς συνηγετιδιώτας του εἰς τὴν Ἁγίαν Δουκίαν, ὅπου οἱ γονεῖς του κατεῖχον ἄλλοτε ἐπιφανῆ θέσιν μεταξὺ τῶν προκρίτων τῆς νήσου.

Σημειώσατε, ὅτι ἡ οἰκογένεια Χινσδαῖλ κατεῖχεν ἀκόμη ἐκεῖ σημαντικὰ κτήματα, φυτείας καφῆ καὶ σακχαροκαλάμου, γεωργικὰ κατὰστήματα ἀμαῖα καὶ προσοδοφόρα. Τὰ κτήματα ἐκεῖνα διηρῶθουν διὰ λογαριασμὸν τῆς ὁ

κ. Ἐδουάρδος Φαίλ-

«Εγὼ δὲν τοὺς φοβοῦμαι πλέον! » (Σελ. 274, σελ. γ'.)

κας, δαίς, είδοποιήθεις περί της προσ-
χούς άφίξεως του νεαρού κληρονόμου
των Χινσδαίλ, έμελλε να τειθί εις την
διάθεσίν του, δέν καιρόν εστάθμισεν
εκεί το πλοΐον.

Ο Χάρρης Μάρκελ δέν ήθελε να
είσλθη την νύκτα εις τον λιμένα. Δι'
αυτό, όταν ίσορρέπησε το ρεύμα της πα-
λιρροίας, και πριν άρχισή να γινή αι-
σθητή ή άμπωτις, έπήγε και ήγκυρο-
δόλησεν εις ένκ δρμλακόν, διά να μή πα-
ραυρηθί εις τα άνοικτά. Όταν εξήμε-
ρωσεν, είδεν ότι έπρεπε να περιμένι με-
ρικας ώρες πριν σηκώση την άγκυραν.

Ο άνεμος είχε πείση μετά τα μεσάνυκ-
τα και θά εξαναΐκτινεν από τα δυτικά,
δέν αν ήλιος έφθασε μερικους βαθμους
ύψηλότερα από τον ορίζοντα.

Μολοταΰτα, από την αύγήν, ο Ρο-
γήρος Χινσδαίλ, πρώτος, ο κ. Πάττερω-
ων, τελευταίος, και όλοι οι άλλοι εί-
χον αναβή εις το κάστρο, δις ν' ανα-
πνεύσουν άερα δροσερώτερον από τον ά-
έρα των θαλαμισκων. Έπνευσαν να θυ-
μάσουν με το φως της ημέρας την πα-
ραλλαν εκείνην, την όποιαν είχαν δια-
κρίνη με το έσπερινόν σιδηρώς.

Και ήρχισαν πλέον την συζήτησιν
διά την ιστορίαν της νήσου, ή έποίη-
σαν άνακλυθεΐσα υπό του Χριστοφώρου Κο-
λόμβου, ήλλαξεν επνευλιημένως κυ-
ρίους, καθ' όσον δέν τον δεκατόν ογδοον
αΐώνα και τας άρχάς του δεκάτου ένα-
του, άλλο δέν έκαμαν παρά να καταπι-
βάη την γαλλικήν σημάζαν διά να ύψο-
νη την άγγλικήν, και τανάπαυιν.

— Όταν διερχόθη ή ειρήνη της
Αμιένης, τώ 1803, είπεν ο Ρογήρος
Χινσδαίλ, ή Αγία Λουκία απέδθη εις
την Άγγλίαν, και την φοράν αυτήν,
όριστικώς βέβαια...

— Ω! όριστικώς! άνέκραξεν ο Τωνής
Ρενώ, ένθ' έκαμε μιαν περιφρονητικήν
γυροβολίαν.

— Βεβλιότατα, Τωνή, απήντησεν ο
Χινσδαίλ, ο όποιος είχεν εξεστθί και ή-
θέλησε να βάλη εις την άπάντησιν του
όσον το δυνατόν περισσοτέραν ειρωνείαν,
μήπως; έχεις διάθεσιν να την άνακτήσης
μινναχός σου;

— Και γιατί όχι; ... απήντησεν ο
Τωνής Ρενώ, καμαρώνων ως μεγάλος
κατακτητής.

Η συζήτησις εκινδύνευε να παρεκ-
τραπή, και δι' αυτό έσπευσε να παρεμ-
βή ο κ. Πάττερωων, ώπλισημένος με άρ-
χαλα έλληνικά και λατινικά ρητά περί
των αγαθών της ειρήνης και των δεσμών
του πόλεμου.

— « Χαλεποί γαρ πόλεμοι αδελφών! »
λέγει ο Άριστοτέλης, — και τί άλλο
είθι: σ'ις παρά αδελφεί, τένα μαΐς και
της αυτής ποτινίας μητρός, της Παιδεί-
ας! — είπε.

— Φυσικά... άρού λέγεται Παί-

δεία, έχει τόσα πολλά παιδία! άνέ-
κραξεν ο Τωνής Ρε ώ.

Και με την απροσδόκητον αυτήν ά-
πάντησιν, όλη ή συντροφία έσκασε στα
γέλια, ένθ' ο Μέντωρ εκάλυπτε το πρό-
σωπον εξ ίσρας φρίκης δια το άσεβείς
λογοπαίγιον.

Τέλος πάντων, ή έρις έτελείωσε με
συμφιλίωσιν και συνθήκην ειρήνης, καθ'
ήν συνωμολογήθη μεταξύ των δύο έθών
ότι ο Τωνής Ρενώ δέν θα έκρινε καμ-
μιαν άπόπειραν διά ν' άποσπείρη την
Άγιαν Λουκίαν από την άγγλικήν κυ-
ριαρχίαν...

Ολίγον μετά τας έννέα, έπνευσεν ο
άνεμος, έρχόμενος από την άνοικτήν
θάλασσαν, ως είχεν έλπίση ο Χάρρης
Μάρκελ. Ο «Ρογήρος» άμείσως παρε-
σκεύασθη προς άπασιν. Μόλις άνε-
σπίαθη και έμασχαλίσθη ή άγκυρα, το
τρέτιον, με άνοικτά τα πανιά της γαμ-
πικς, του τρίγκου και της μπουμας,
πνεύσων άερα δροσερώτερον από τον ά-
ερα των θαλαμισκων. Έπνευσαν να θυ-
μάσουν με το φως της ημέρας την πα-
ραλλαν εκείνην, την όποιαν είχαν δια-
κρίνη με το έσπερινόν σιδηρώς.

Και ήρχισαν πλέον την συζήτησιν
διά την ιστορίαν της νήσου, ή έποίη-
σαν άνακλυθεΐσα υπό του Χριστοφώρου Κο-
λόμβου, ήλλαξεν επνευλιημένως κυ-
ρίους, καθ' όσον δέν τον δεκατόν ογδοον
αΐώνα και τας άρχάς του δεκάτου ένα-
του, άλλο δέν έκαμαν παρά να καταπι-
βάη την γαλλικήν σημάζαν διά να ύψο-
νη την άγγλικήν, και τανάπαυιν.

— Όταν διερχόθη ή ειρήνη της
Αμιένης, τώ 1803, είπεν ο Ρογήρος
Χινσδαίλ, ή Αγία Λουκία απέδθη εις
την Άγγλίαν, και την φοράν αυτήν,
όριστικώς βέβαια...

— Ω! όριστικώς! άνέκραξεν ο Τωνής
Ρενώ, ένθ' έκαμε μιαν περιφρονητικήν
γυροβολίαν.

— Βεβλιότατα, Τωνή, απήντησεν ο
Χινσδαίλ, ο όποιος είχεν εξεστθί και ή-
θέλησε να βάλη εις την άπάντησιν του
όσον το δυνατόν περισσοτέραν ειρωνείαν,
μήπως; έχεις διάθεσιν να την άνακτήσης
μινναχός σου;

— Και γιατί όχι; ... απήντησεν ο
Τωνής Ρενώ, καμαρώνων ως μεγάλος
κατακτητής.

Η παλαιά κατοικία της οικογενείας
Χινσδαίλ, εκου έμενον ο κ. Φώλκας,
ήτο και μεγάλη και εφοδισμένη με
όλα τα χρειαζώδη. Έκειτο εις το άκρον
της πόλεως, και ήδύνατο εκεί να κατα-
λύσων οι έπιβάται του «Ρογηρώ» χωρίς
καμμίαν στενωχωρίαν. Ο Ρογήρος έ-
πρότεινε λοιπόν να εγκατασταθών έλεΐ,
όσες ημέρας έμελλον να μείνουν εις την
νήτον. Οκ είχε καθίνας το δωμάτιόν του,
και ο κ. Πάττερωων το ωραιότερον
από όλα. Έννοείται ότι θά έτρωγαν εις
την μεγάλην τραπεζαρίαν, και οι ά-
μαξαι του κτήματος θά ήσαν εις την
διάθεσιν των.

Η πρότασις του Ρογήρου Χινσδαίλ
έγινε δεκτή μετά χαρής, υπό των συμ-
μαθητών του, διότι μ' έλην την φυ-
λετικήν του ψυχρότητα και ύπεροψίαν.
Ο νεκρός εκείνος Άγγλος ήτο πολύ
καλόκαρδος και ύποχρεωτικός.

Από την πρώτην ημέραν ήρχισαν
αί ένδρομαί εις τας φυτείας και τα
θαυμάσια δάση της νήσου, τα όποια
καλύπτουν τα τέσσαρα πέμπτα τουλά-
χιστον της όλικής επιφανείας της, και
την καθιστώσιν ύγειονοτάτην. Οι περι-
ηγητάι μας επισκέφθησαν τους γηλόφους
όπου κείνται οι στρατώνες και το σα-
νατόριον της νήσου, και κατόπιν, εις το
κέντρον αυτής, τους κρατήρας, οι ό-
ποιοι εκοιμώντο τότε, αλλά δέν ήτο πα-
ράδοξον ν' άφυπνιαθών, όπως άφυπνί-
σθησαν, μετά τινα έτη, διότι τα ύδατα
των παρακειμένων έλών διατηρούνται
διαρκώς εις αναβρασμόν.

Την έσπεραν εκείνην, όταν επιστρέ-
ψαν εις τον κήπον του κτήματος, ο
Ρογήρος Χινσδαίλ είπε προς τον κ.
Πάττερωων:

— Εσύρτε εις και έδω τριγωνοκέ-
φαλοι όρεις, όπως εις την Μαρτινίκην.
Είνε έπιφοβοί, και δι' αυτό πρέπει να-
χωμε τον νοΐ μας.

— Ω! έγω δέν τους φοβούμαι πλέ-
ον! είπεν ο κ. Πάττερωων λαμβάνων
ήρωικωτάτην στάσιν: θά βάλω μάλιστα
να τριχεύσουν τον ιδιόν μου, πριν φύ-
γωμεν από έδω.

— Θά κάμετε λαμπρά! απήντησεν
ο Τωνής Ρενώ, ο όποτος είδε κ' έπικθη
να κρατήση τα γέλια.

Δι' αυτό, την έπιούσαν ο κ. Φώλκας
διέταξε να μεταφέρουν το φοβερόν
έρεπτόν εις το εργαστήριον ένός ταξι-
χευτου της πόλεως, εις τον όποιον ο
Τωνής Ρενώ εξήγησεν ιδιαιτέρως περι-
τίνος έπρόκειτο. Το φεΐδι ήτο και παρ-
ήτο ταριχευμένον και παραχημισμένον
με άχυρα, επί έτη πολλά... Ο ταξι-
χευτής, την παραμονήν του άπόπλου,
έμελλε να το ξαναφέρη, όπως ήτο
και εύρισκετο, εις το πλοΐον.

(Έπεται συνέχεια)
N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Ο ΦΡΥΝΟΣ

— Έλα, Πέτρο, έλα γρήγορα να δής
ένα ζώο, που μοιάζει σαν βάτραχος,
μυρό-μαύρο, ένκ πολύ άσχημο ζώο!
— είπεν ο Παυλάκης στον Πετράκη.
— Έλα νι το σκοτώσωμε...

Ο Παύλος αρπάζει ένα μπαστούνι
και ο αδελφός του ένα παληοκάνατο,
και τρέχουν στο κακόμοιρο το ζώο, δια
να το βασανίσουν.

Έκείνην την στιγμήν, να ένας γλι-
δαρός, που έρχεται φορτωμένος τότο,
όστε γονατίζει από το βάρος, και παρ-
όλιγο να πατήση με το πόδι του τον
φρύνον. Σταματά όμως ο γάιδαρος και
λεξέ: εις τον δρόμον του, δια να μήν τον
κόμη λυώμα με τα πόδια του.

Λέγει τότε ο Παυλάκης στον αδελφό
του να πετάξη κάτω τ' άρκατά του:

— Άχ! αδελφάκι μου, τί ήθέλαμε να
κάνωμε! Ο γάιδαρος δέν ήτανε τόσο
κακός σαν κ' έμας!

(Κατά τον Βίκτωρα Ουγκώ)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Άγαπητοί μου,

ΣΩΣ θά εύχα-
ριστηθής, αν
σας διηγηθώ
σήμερα ένκ
παραμύθι. Η
κυρά-Μάρθα
μου έδωσε την
άδειαν. Έπει-
τα το πνευ-
μάτι μου θά
είνε σύντομον.

δέν θα έχη τέλος, και θά διακόπτεται
από τας πλέον άπρόοπτος παρατη-
ρήσεις... Θέλετε; Η Μπεμπέκα μου
τούλάχιστον, — δια την όποιαν και συν-
τήη ένκ μεσημέρι, εις το κρεβάτι, εκ
του προχειρου, με σκοπόν να την άπο-
κοιμήση, — το θέλει πολύ, και κάθε
φοράν που την πέρνω κοντά μου, μου
λέγει:

— Μπεμπά, σέλω να μου πής το
παραμύθι... την πεταλούδα.

— Άμα θέλει ή Μπεμπέκα, θέλει,
και έγω, θέλωντας και μή, αρχίζω:

— Μία φορά κ' έναν καιρό ήταν μία
ώραία πεταλούδα...

— Μεγάλη πεταλούδα! διακόπτει ή
Μπεμπέκα: μική έν ήτανε!

— Έ, ως είνε... μεγάλη πεταλούδα,
με φτερά κόκκινα και χρυσά.

— Μεγάλα φτερά! μικά έν ήτανε!

— Βέβαια, άρου ήταν μεγάλη, και
τα φτερά της ήταν μεγάλα. Λοιπόν,
αυτή ή ώραία και μεγάλη πεταλούδα,

με τα κόκκινα και χρυσά φτερά, είδε
ένκ λουλουδι: κίτρινο...

— Κόκκινο! διακόπτει ή Μπεμπέκα:
κίτρινο έν είνε καλό...

— Όχι, το λουλουδι ήταν κίτρινο.
— Έ σέλω (δέν θέλω) κίτρινο... θά
κλαίω...

— Καλά, καλά, μην κλάψης... το
λουλουδι ήταν κόκκινο. Και ή πετα-
λούδα εκάθησε επάνω γιά να το μυρίση.

— Έμύριζε ωλάι... όχι κακά!

— Όχι κακά, έμύριζε ώραϊτ. Έκει
λοιπόν που έμύριζε ή πεταλούδα, να
και περνά μια γάτα...

— Μικούλα γατίτσα! διακόπτει με
χαϊδευτικό χαμόγελο ή Μπεμπέκα.
Μεγάλη έν ήτανε!

— Άλλ' αυτό δέν μου άρέσει. Η γά-
τα είνε κακή, ή γάτα πρόκειται να
χάψη την πεταλούδα, και δέν ταιριάζει
καθόλου να είνε γάτα μικρούλα. Πρέπει
εξάπαντος να είνε γάτα μεγάλη και
άγρια. Ά, θά τχ χαλάσωμε με την
κυρία Μπεμπέκα...

— Όχι, της λέγω, ή γάτα ήταν
μεγάλη...

— Έν ήτανε μεγάλη... μική γα-
τίτσα, σου λέω...

— Μεγάλη!

— Μική!... έ σέλω μεγάλη!... με-
γάλη έν είνε καλή.

— Και ποιάς σου είπε πως ήταν
καλή; Ίσα-ίσα που ήταν κακή και
μεγάλη!

— Μική και καλή!... έ σέλω με-
γάλη και κακή! Θά κλαίω...

— Έ, γιά να σου πώ. Μην είσαι
κακό κορίτσι. Να μάρισης να σου πώ το
παραμύθι όπως το ξέρω. Σώπη και
άκουε. Λοιπόν... ή πεταλούδα έμύριζε
το λουλουδι κ' εκεί που το έμύριζε να
και περνά από κοντά της μια γάτα με-
γάλη...

— Και ποιάς σου είπε πως ήταν
καλή; Ίσα-ίσα που ήταν κακή και
μεγάλη!

— Μική και καλή!... έ σέλω με-
γάλη και κακή! Θά κλαίω...

— Έ, γιά να σου πώ. Μην είσαι
κακό κορίτσι. Να μάρισης να σου πώ το
παραμύθι όπως το ξέρω. Σώπη και
άκουε. Λοιπόν... ή πεταλούδα έμύριζε
το λουλουδι κ' εκεί που το έμύριζε να
και περνά από κοντά της μια γάτα με-
γάλη...

— Και ποιάς σου είπε πως ήταν
καλή; Ίσα-ίσα που ήταν κακή και
μεγάλη!

— Μική και καλή!... έ σέλω με-
γάλη και κακή! Θά κλαίω...

— Έ, γιά να σου πώ. Μην είσαι
κακό κορίτσι. Να μάρισης να σου πώ το
παραμύθι όπως το ξέρω. Σώπη και
άκουε. Λοιπόν... ή πεταλούδα έμύριζε
το λουλουδι κ' εκεί που το έμύριζε να
και περνά από κοντά της μια γάτα με-
γάλη...

— Και ποιάς σου είπε πως ήταν
καλή; Ίσα-ίσα που ήταν κακή και
μεγάλη!

— Μική και καλή!... έ σέλω με-
γάλη και κακή! Θά κλαίω...

— Έ, γιά να σου πώ. Μην είσαι
κακό κορίτσι. Να μάρισης να σου πώ το
παραμύθι όπως το ξέρω. Σώπη και
άκουε. Λοιπόν... ή πεταλούδα έμύριζε
το λουλουδι κ' εκεί που το έμύριζε να
και περνά από κοντά της μια γάτα με-
γάλη...

— Και ποιάς σου είπε πως ήταν
καλή; Ίσα-ίσα που ήταν κακή και
μεγάλη!

— Μική και καλή!... έ σέλω με-
γάλη και κακή! Θά κλαίω...

— Έ, γιά να σου πώ. Μην είσαι
κακό κορίτσι. Να μάρισης να σου πώ το
παραμύθι όπως το ξέρω. Σώπη και
άκουε. Λοιπόν... ή πεταλούδα έμύριζε
το λουλουδι κ' εκεί που το έμύριζε να
και περνά από κοντά της μια γάτα με-
γάλη...

— Και ποιάς σου είπε πως ήταν
καλή; Ίσα-ίσα που ήταν κακή και
μεγάλη!

— Μική και καλή!... έ σέλω με-
γάλη και κακή! Θά κλαίω...

— Έ, γιά να σου πώ. Μην είσαι
κακό κορίτσι. Να μάρισης να σου πώ το
παραμύθι όπως το ξέρω. Σώπη και
άκουε. Λοιπόν... ή πεταλούδα έμύριζε
το λουλουδι κ' εκεί που το έμύριζε να
και περνά από κοντά της μια γάτα με-
γάλη...

— Και ποιάς σου είπε πως ήταν
καλή; Ίσα-ίσα που ήταν κακή και
μεγάλη!

— Μική και καλή!... έ σέλω με-
γάλη και κακή! Θά κλαίω...

— Έ, γιά να σου πώ. Μην είσαι
κακό κορίτσι. Να μάρισης να σου πώ το
παραμύθι όπως το ξέρω. Σώπη και
άκουε. Λοιπόν... ή πεταλούδα έμύριζε
το λουλουδι κ' εκεί που το έμύριζε να
και περνά από κοντά της μια γάτα με-
γάλη...

λούδα έπρεπε να είνε μικρή, και ή
γάτα μεγάλη. Και μάλιστα άκόμη
περισσότερον, επειδή εξ άρχης εδέχθηκα
να κάμω την πεταλούδα μεγάλη. Ά,
όχι, δέν θα εξκολουθήσω...

Άλλ' ή Μπεμπέκα κλαίει. Θέλει
το παραμύθι της, και το θέλει όπως το
έννοεί αυτή. Τι να κάμω; Μ' ένκ
στεναγμόν θυσιάζω την καλλιτεχνίαν
μου, και εξκολουθώ!

— Η γάτα, άχ! ήταν μεγάλη...

Να μή σας τα πολυλογώ, ή γάτα
τρώγει τα φτερά της πεταλούδας. Μία
καλή Νεράιδα περνά εκείνην την ώραν,
διώχνει την κακή γάτα και σώζει από
τα νύχια της την πεταλούδα. Άλλά ή
πεταλούδα κλαίει... Της έραγκν τα
φτερά της και δέν μπορεί να πεταξη...

Η Νεράιδα την παρηγορεί και της
ύπόσχεται ότι θα της χαΐση άλλα φτε-
ρά. Πραγματικώς, την έγείζει με το
μαγικό της ραβδί...

— Όχι! όχι! φωνάζει έξαφνα ή
Μπεμπέκα: της έβαλε λα... λα...
λα... λα... λα...

— Όταν την γρτσουνίση ή την δαγ-
κνή ή γατίτσα της, ή Μπεμπέκα είνε
συνειθισμένη να την αλείφουν με λανο-
λίνα. Και φυσικά, άρου ή γάτα έφαγε
τα φτερά της πεταλούδας, ή Νεράιδα
έπρεπε να της βάλη λανολίνα.

Φροντισήτε όμως τί πεζότης! Μία
Νεράιδα με μαγικό ραβδί, να μετα-
χειρίζεται άλοιφές και γιαιρικά, σαν να
ήταν γιαγιά! Ά, μα είς αυτό θα έπι-
μείνω. Το κάτω-κάτω μία γατίτσα μι-
κρή μπορεί να φάγη μια μεγάλη πε-
ταλούδα: αλλά μια Νεράιδα να γι-
τρεύη με λανολίνας, αυτό δέν άκούσθη-
κε ποτέ!

Και αρχίζει ο καιγιάς, και αρχίζουν
τα κλάμματα. Τ' είχες Γιάννη, τ' εί-
χα πάντζ.

— Έ, θά το πιστεύατε;

Υποχωρώ και πάλιν — με δύο στε-
νωγμούς: Άχ! άχ! Η Νεράιδα ά-
λείφει τη ράχη της πεταλούδας — φρίκη!
— με λανολίνα, και στή θέσι των πρώ-
των φτερών φυτρώνουν δύο άλλα καινούργ-
για και ώραϊα, και ή πεταλούδα πε-
ά τρον ούρανό.

Άκόμη με φιλονεικίς δια το χρώμα
των καινούργιων φτερών. Έγώ τα θέ-
λω γαλάζια σαν τον ούρανό ή Μπε-
μπέκα τα θέλει πάλιν κόκκινα. Μά γί-
νεται αυτό, σάς παρηκολώ; Κόκκινα
τα πρώτα; κόκκινα και τα δεύτερα;
Μά δέν υπάρχει άλλο χρώμα στον κί-
σμο; Ούφ!

Και από τη φόβρα μου τελείνω
το παραμύθι, ένθ' δέν έτελείωτεν άκόμη.
Είχα σκοπό να το εξκολουθήσω, δια
να πώ πως έτιμωρήθη ή κακή γάτα.
Άλλ' άρου ή Μπεμπέκα είνε τέτοια,
κ' έγω παύω.

— Έτελειώσε! Τώρα κοιμήσου!

Την ιστορίαν αυτήν δέν σας την είπα μόνον διά να γελάσετε. Έχει τὸ συμπέρασμα της καὶ αὐτὴ. — ἔχει ἕνα διδακτικὸν ἐπιμύθιον. Ἀλλὰ δέν σας το λέγω. Τὸ ἀφίνω νὰ το εὑρετε μόνον σας. Καὶ θὰ μ' εὐχαριστήσῃ πολὺ ὅποιος τὸ εὑρῇ καὶ μου το γράψῃ.

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

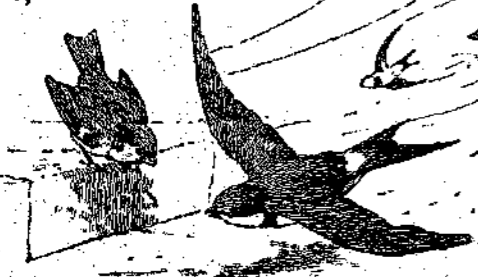
Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΧΛΑΝΑ

Πολὺ ἀπογοητευμένος καὶ ἀρκετὰ ἀνήσυχος, ἐπέταξε πάλιν ὁ καίμενος ὁ Σπουργιτάκης, ἀλλὰ μὲ ὄχι τόσην ὄρεξιν, ὅσην εἶχε προηγήτερα. Ὀλίγο ἔλειψε νὰ τον πάρουν τὰ κλάμματα, διότι ἔβλεπε δτι οἱ συγγενεῖς του, τὰ ἄλλα

Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία...

κου ἐπετοῦσε χαμηλὰ καὶ πολὺ βιαστικῆ, κ' ἐσφύριζε σάν σιδηρόδρομος, ἐν ᾧ κατέπι τοῖς ἐπετοῦσαν ἄλλα χελιδονάκια, καὶ φύλλα, καὶ χαρτάνια ἀνακατεμένα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία... τί συμβαίνει; ἐρωτᾷ ὁ Σπουργιτάκης μὰς.

— Συμβαίνει... ὅτι θὰ πιασῇ σὲ λίγο βροχὴ καὶ μπόρα! Τρέψε γρήγορα νὰ τρυπώσῃς στὴ φωλιά σου! — τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη χωρὶς νὰ σταματήσῃ μὲ λαχναρισμένη φωνή.

Στὴ φωλιά του; ... Καὶ ποῦ νὰ την εὑρῇ; ... Τὸν ἐπίασε μιὰ τέτοια τρομάρα, ὅσπε, χωρὶς νὰ το θέλῃ, ἔβαλε μιὰ φωνή:

— Ἀχ! μαμά μου...

Ἐξόναζε τὴ μητέρα του, τὴν γλυκειὰ του μητερούλα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά

καὶ τὰ μαγάλα γαλανὰ μάτια, — τὴν θετὴν του μητέρα — διότι δέν ἐθυμότανε νὰ εἶχε καὶ ἄλλην.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ την εὑρῇ τώρα; Ποῦ νὰ τον ἀκούσῃ αὐτὴ διὰ νὰ τρέξῃ νὰ τον πάρῃ;

Ἄ, κύριε Σπουργιτάκη! τί ἀνόητα ποῦ ἔκαμες νὰ φύγῃς.

(ἔπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΥΡΙΟΝ!

Ὁ μέλλων εἶνε ὁ ἀγαπημένος χρόνος τῶν περισσετέρων παιδιῶν, καὶ συνουδεύεται συνήθως μὲ τὸ αὐριον.

— Αὐριον θὰ κάμω τοῦτο! αὐριον θὰ κάμω ἐκεῖνο!

Ἐρχεται τὸ αὐριον, καὶ λέγουν πάλιν αὐριον καὶ καταντᾷ ἡ ὥρα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης νὰ μὴν ἐρχεται ποτέ. Καὶ ὅμως δέν θᾶριαν τίποτε δι' αὐριον, ἂν ἐγνώριζαν τὴν ιστορίαν τοῦ χωρικοῦ καὶ τοῦ δικηγόρου. Ὁ δὲ σὰς τὴν διηγηθῶ τώρα ἀμέσως, καὶ ὄχι αὐριον.

Ἐπῆγε μίαν φορὰν εἰς τὸ γραφεῖον ἑνὸς σοφοῦ δικηγόρου ἑνὸς χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐχαιρέτησε τραπεζιότατα καὶ εἶπε: — Ἐρχομαί, κύριε δικηγόρε, νὰ μου δώτῃς μιὰ συμβουλή.

— Ἐγχεῖς δίκην μὲ κανένα; ἠρώτησεν ὁ δικηγόρος.

— Ὄχι, δόξα νὰχῃ ὁ Θεός.

— Φοβάται μήπως σὲ πάγῃ κανέναν στὰ δικαστήρια;

— Ὄχι, μὲ ὄλους στὸ χωρὶ τὰ περὶ νῶ πολὺ καλά.

— Θαυμάσια. Μήπως πρόκειται νὰ παντρευθῆς καὶ θέλεις νὰ μάθῃς πῶς γίνεται τὸ προικοσύμφωνον;

— Εἶμαι παντρεμμένος, καὶ τὸ προικοσύμφωνό μου εἶνε ν' ἀγαπᾷ τὴ γυναῖκά μου καὶ νὰ φροντίζω γιὰ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν μὰς.

— Ἐξόχα. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θέλεις νὰ κάμῃς τὴν διαθήκην σου, ἴσως; ...

— Εἶμαι, δόξα σοῖ ὁ Θεός, πολὺ καλά, καὶ ὅ,τι ἔχω θὰ το πάρουν τὰ παιδιά μου, ἅμα ἔλθῃ ὁ καιρὸς μου νὰ πεθάνω.

— Μὰ τότε, τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμὲ;

— Θέλω μιὰ συμβουλή.

— Μὰ, τί εἶδους συμβουλή, ἀφοῦ δέν ἔχεις οὔτε δίκην, οὔτε διαθήκην νὰ κάμῃς;

Ἐξηγήσου, σὲ παρακαλῶ.

— Τοῦ λόγου σου, κύριε, εἶσαι μεγάλος δικηγόρος; δίνεις σ' ἄλλον τὸν κόσμο συμβουλές. Θέλω λοιπὸν κ' ἐγὼ μιὰ συμβουλή, καὶ μάλιστα ἐγγράφως... γιὰτὶ μπόρεῖ νὰ μου χρειασθῇ σὲ μιὰ ὥρᾳ ἀνάγκης.

— Καλὴν θέλεις ἀπὸ τώρα;

— Τώρα ἀμέσως.

— Χωρὶς νὰ ξεθύρῃς σὲ τί μπορεῖ νὰ σου χρειασθῇ;

— Χωρὶς νὰ ξεθύρω...

Ὁ δικηγόρος ἄρχισε τὰ γέλια. Ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι ὁ χωρικός δέν ἐχωράτευεν, ἀλλὰ μὲ τὰ σωστά του ἐζητοῦσε τὴν γραπτὴν συμβουλήν, ἐπῆρε μίαν κόλλαν χαρτί, ἐγράψε ἐπάνω δύο γραμμές, τὴν ἐκλείσσε εἰς ἕνα φάκελλον, καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀπροσδόκητον πελάτην.

Ὁ χωρικός ἐνθουσιασμένος, ἔβγαλε ἕνα τάλληρο, ἐπλήρωσε τὸν δικηγόρον διὰ τὸν κόπον του, καὶ ἐπῆγε καταχαρούμενος εἰς τὸ χωριὸ του.

— Γυναίκα! — ἐφώνησε, μόλις ἐπάτησε τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ, — ἔκαμα σήμερα μιὰ περιέργη δουλειά. Ἐβῶσα ἕνα τάλληρο, καὶ ἀγόρασα μιὰ συμβουλή ἀπὸ ἕνα μεγάλο δικηγόρο...

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του τὸν φάκελλον, τὸν ἀνοίξε μὲ πολλὴν προσοχὴν, καὶ ἐδιάβασε τὰ εἶχῃς:

«Μὴν ἀφίνῃς ποτὲ δι' αὐριον αὐτὸ ποῦ μπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερον.»

— Κ' ἐπλήρωσες γι' αὐτὴ τὴν ἀνοησία ἕνα τάλληρο; ... κρῖμα στὸ τάλληρο! ἄρχιτε νὰ μουμουρίζῃ ἡ γυναῖκα.

— Τί; δέν σ' ἀρέσει; ἀπεκρίθη ὁ χωρικός. Ἐμένα, μοῦ φαίνεται πολὺ καλὴ ἡ συμβουλή, καὶ θὰ τὴν βάλω κί' ὄλας εἰς ἐνέργειαν... Ὁ θερισμένος σάνδς ἐξεράθηκε ἀρκετὰ ἐλογάριαζα νὰ τὸν φέρω αὐριον στὴν ἀποθήκην, ἀλλὰ τώρα, ἀποράσισα νὰ τον φέρω ἀπόψε.

Εἶπε κ' ἐτρέψε νὰ φωνάξῃ τοὺς ἐργάτας του.

— Ἄ! παιδιά! πᾶμε νὰ φέρωμε τὸν σάνδ!

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

ΑΙ ΠΑΝ ΑΠΑΓΩΓΗ

Φαίνεται ὅτι ἐκεῖνο τὸ πρῶτ' εἶχα ἐξυπνήσῃ ἀργότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διότι, ἔως ὅτου πλυθῶ καὶ ἐνδυθῶ, ἤκουσα νὰ σημαίῃ τὸ κουδούνι διὰ τὴν καρρῆν.

Εἰς τὴν τραπεζαρίαν εἰρήκα τὴν μητέρα καὶ τὴν Μάρριον. Τοὺς ἐκαλημέρισα καὶ ἐκάθησα εἰς τὴν θέσιν μου.

Ἐξόπνησες πολὺ πρῶτ' σήμερα, καλὴ μου κόρη; τὴν ἠρώτησε.

— Ὄ, ναί! ἀπήντησεν ἡ Φρόσω. Εἶμαι συνειθισμένη πάντα πρῶτ' νὰ ἐξυπνῶ.

— Αὐτὸ βλέπω κ' ἐγώ, καὶ εἶνε πολὺ καλὴ συνήθεια... Δέν μοῦ λέγεις ὅμως, ποῖος σὲ ἐντυσε;

— Ἐντύθηκα μόνη μου.

— Φαίνεται ὅτι δέν εἶσαι συνειθισμένη νὰ ντύνεσαι μόνη σου! Ἐκρῆπε νὰ φωνάξῃς τὴν Ἀννέττα, τὴν καμαριέρα μὰς, νὰ σε βοηθήσῃ.

— Δέν θέλω, καλέ βοηθεῖ γιὰ νὰ ντύνωμαί!...

Ἐβιάζομαι νὰ κατεβῶ. Καὶ ...

ἔξερετε, θεῖα Ἐλένη, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἀγνή δέν εἶνε καθόλου καλά παιδιά!

Ἐσηκώθησαν πρῶτ' αἰσθηθῆσαν ἡ Φρόσω, κ' ἐπῆσαν νὰ μοῦ...

Καὶ ἐσταμάτησε, διότι ἐκεῖνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, τὰ δίδυμα, ζωνῆρα καὶ γελαστά,

ἀλλὰ μὲ τὰ ὑποδήματά των κατασκονισμένα, σάν νὰ ἤρχοντο ἀπὸ μακρυνὸν περίπτεον, ἐμβαιναν κρατούμενη χέρι μὲ χέρι εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

— Δέσποινα, εἶπε ἡ μητέρα, πάρε τὴν Φρόσω εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ βοήθησέ την ν' ἀλλάξῃ...

— Ὄχι, σὰς εὐχαριστῶ, θεῖα Ἐλένη! προτιμῶ νὰ πῶ καφεὶ ὅπως εἶμαι. Δέν εἶμαι κανένα παδακί, ἔξερετε, καὶ νὰ σας πῶ δέν μ' ἀρέσει νὰ στολίζωμαι γιὰ νὰ καθῆσω στὰ τραπέζι...

Ἀφῆστέ με πρῶτα νὰ φάγω, διότι πεινῶ πολὺ.

Ἡ μητέρα ἐφάνη στενοχωρημένη ἐκοκκίνισε, ἐκότταξε πάλιν ἰμὲ τὸ σκρόνον της βλέμμα τὴν ἐξαδέλφην μὰς, καὶ εἶπειτα τὴν ἐπίασε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἀφοῦ δέν θέλεις τὴν Δέσποινα, θὰ σε πάρω ἐγὼ ἐπάνω καὶ θὰ σε ντύσω, τῆς εἶπε. Μὴν κοπιάζῃς ν' ἀργηθῇς ὅσον εὐρίσκωμαι ἐγὼ ἐδῶ, ἐννοῶ ὄλοι νὰ φέρωνται ὅπως πρέπει, καὶ νὰ μὴν ἔρχωνται στὸ τραπέζι ἀκάθαρτοι!...

Πᾶμε, Φρόσω.

Ἐστρέψε ἡ Φρόσω γύρω τὰ βλέμματα, ὡς νὰ ἐζητοῦσε βοήθειαν. Ἀλλὰ δέν συνήνησε παρὰ τὸ ἀπαθὲς πρόσωπον τοῦ Μαρρίου, καὶ τὰ ἱκετευτικά ἰδικὰ μου μάτια, τὰ ὁποῖα τῆς ἔλεγον σιωπηλῶς βεὶ ἐκρῆπε νὰ ὑπακούσῃ.

Ἡκολούθησε λοιπὸν τὴν μητέρα μὰς, χωρὶς ἀντιλογίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ δύο δίδυμα, πρὶν προφθάσῃ ἡ μητέρα νὰ ἰδῇ ὅτι

Ἐκερπατοῦσα τόσο σιγανά... (Σελ. 278)

Μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ἡ Φρόσω, ἀκέντητη καὶ μὲ τὰ ροῦχά της ἐλευνὰ καὶ σκονισμένα. Μόλις ἀντίκρυσεν τὴν μητέρα μὰς, ἐκοντοστάθηκε, ἐκοκκίνισε καὶ ἐχαμήλωσε τὰ μάτια της. Ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν, τῆς ἐφάνη ὅτι ἡ μητέρα μὰς τὴν ἐκότταξε, ὅπως ἄλλοτε τὴν ἐκότταξε ἡ δεικνύουσα μητέρα, ὅταν ἔκαμνε καμμίαν ἀταξίαν.

— Ἐκεῖνο ἐπῆγαινε κατ' εὐθείαν μὲσα εἰς τὴν καρδίαν — μοῦ εἶπε μετὰ καιρὸν ἡ ἰδία, ὅταν μοῦ ἔκαμε τὰς ἐκμυστηρέσεις της.

Ἡ μητέρα τῆς ἔκαμε νεῦμα νὰ πλησιάζῃ.

— Γιατί; Πῶς εἶπες; Τόσο ἀργά; Ὁ νυκτώσῃ, πρὶν τελειώσωμε! Γιατί νὰ μὴν περιμένωμε τὸ πρῶτ';

— Εἶπα ἀπόψε, καὶ ὄχι αὐριον. Ἐμπρός, ζήψτε τὰ ἄλογα, καὶ δρόμο!

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, τὰ κάρρα τοῦ χωρικοῦ ἐπερνοῦσαν μὲ μεγάλον κρότον ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ· εἰ ἄλλοι χωρικοὶ ἐβγαῖναν στὲς πόρτες.

— Τί τοῦ κατέθηκε νὰ πάγῃ τέτοια ὥρα νὰ μαζέψῃ τὴν σάνδ του. Ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρός, αὐτὰ τὰ συννεφάκια δέν δειγχοῦν τίποτε κακὸ.

Δέν ἔδωσε ὅμως ὁ χωρικός μὰς καμμίαν προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενά των. Ἐστράθηκε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν δουλειά, καὶ, πρὶν νυκτώσῃ, πέντε κάρρα γεμάτα ἀπὸ εὐωδέστατον σάνδν ἐξεφόρτωνεν εἰς τὴν ἀποθήκην του.

Ἀλλὰ, μετὰ τὸ φαγητόν, ξαναβγαίνουσι οἱ χωρικοὶ στὲς πόρτες των, καὶ τί βλέπουν; Ἐκεῖνα τὰ ἀθῶα ἄσπρα συννεφάκια ἔγιναν κατάμαυρα μεγάλα σύννεφα, τὰ ὁποῖα ἐσπρωγνε ὁ δυνατὸς ἀέρας, ποῦ ἐλόγιζε τὰ κλαδιά τῶν πλατάνων. Ἀρχίζει ἡ βροχὴ. — βροχὴ μὲ τὸ καντάρι! — ὅλη νύκτα, καὶ πλημμυρίζει τὸν κάμπον.

Τὸ πρῶτ', ὅταν οἱ χωρικοὶ ἔτρεξαν εἰς τὰ χωράφια των, εἶδαν ὅτι οἱ θημωνιές τοῦ σανοῦ εἶχαν σκορπίσῃ, δτι τὰ νερά εἶχαν παρασύρῃ ὄλα τὰ θερισμένα εἰσοδήματά των εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Καὶ, ἐνῶ αὐτοὶ ἐκλείων τὴν συμφορὰν των, ὁ δικὸς μὰς χωρικός ἐπῆγε κ' ἐκαμάρωνε τὸν σάνδν του καλεστοιθαγμένον εἰς τὴν ἀποθήκην του, καὶ ἐπειτα ἐπέστρεψε εἰς τὸ σπίτι, ἐξαναδιάβασε τὴν συμβουλήν, καὶ τὴν ἐκόλλησε εἰς τὸν καθρέφτην του.

— Βλέπεις, γυναῖκα; εἶπε αὐτὴ ἡ συμβουλή ἀξίζει ἕνα θησαυρόν. Μὰς ἐγλύτωσε ἀπὸ μεγάλην ζημίαν, καὶ θὰ μὰς γλυτώσῃ, ἀκόμη ἀπὸ πολλὰς ἄλλας, διότι ἔχω σκοπὸν νὰ κάμω πάντοτε ὅ,τι λέγει αὐτὴ, καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀφίνω γιὰ αὐριον ὅ,τι μπορῶ νὰ κάμω σήμερον.

Εἶθ' ἂν κάμουν τὸ ἔδον καὶ ὄλοι οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσταί!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

* Ὁ ἐκ τοῦ νύγματος τοῦ κωνώπων ἐρεθισμός τοῦ δέρματος καταπραῦνεται μὲ πλύσεις δι' ὕδατος, εἰς τὸ ὅπολον προστίθεται ὀλίγον ὄξος, ἢ διάλυσις φαινικοῦ ὄξους, ἢ ὀλίγα σταγόνες ἀμμωνίας.

* Τὸ καλοκαίρι, ὑπὸ τὸν ἥλιον, τὸ δροσερώτερον διὰ φορέματα χρῶμα εἶνε τὸ λευκόν. Ἐπειτα ἔρχονται: ἀχυρόχρουν, κίτρινον, πράσινον, κόκκινον, κυανοῦν καὶ μέλαν, — τὸ θερμώτερον ὄλων.

(Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑταιρίας).

